

Hinni nehéz helyzetekben

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 119:162; János 16:13-15;
Róma 3:23-24; 6:15-18; Efezus 2:8-9; 2Péter 1:20-21

„Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened” (Zsolt 119:11).

A reformátorok rendelkeztek azzal, amire a 21. században élőknek óriási szüksége van – életcéllal. A neves amerikai pszichológus, Philip Cushman *The Empty Self* című könyvében az életcél nélkül élők helyzetét taglalja. A hitrendszerük sekélyes, a valóban fontos dolgok közül aligha számít nekik valami, nincs, amiért a halált is vállalnák – ezért nincs miért élniük sem.

Azonban egészen más volt a helyzet a reformáció népével – férfiakkal, nőkkel, gyerekekkel, az ő életcéljuk rendíthetetlen maradt. Fontosnak tartották a hitet, nem voltak hajlandóak a hűségüket feláldozva engedelményeket tenni. Alapvető hitelveik lényük elidegeníthetetlen részét képezték, amelyek elvetésével önmagukat tagadták volna meg, és még a halál kapujában is belső békességük volt.

Az e heti tanulmányban a reformáció korából hozott példákon keresztül fogjuk megnézni, miként adnak valódi életcélt és tartalmat az embereknek a Szentírás életet megváltoztató tanításai. Ezeknek az örök igazságoknak a megértése felkészít bennünket a jó és a gonosz közötti nagy küzdelem végső krízisére. Még nincs vége annak a harcnak, amit a reformerek is vívtak, a felhívás most nekünk szól, hogy álljunk be ott a küzdelemben, ahol ők abbahagyták. Mi is megtudhatjuk, hogy Isten hatalmasabb minden kihívásnál, amivel szembesülünk, és Ő olyan értelmet, célt ad az életünknek, amivel semmiféle világi dolog nem érhet fel.

Az e heti tanulmánnyal olvassuk el A nagy küzdelem 7-11. fejezetét!

EGYEDÜL ISTEN IGÉJE

Olvassuk el Zsolt 119:103-104, 147 és 162 verseit! Dávid hogyan tekintett Isten Igéjére? Hogyan formálta a Biblia a reformátorokat? A mi életünkre ma hogy hat az Írás?

A Biblia volt a reformátorok hitének alapja és tanításainak lényege. Megértették, hogy „Istennek igéje... él és megmarad örökké” (1Pt 1:23). Minden szavát nagy becsben tartották. Miközben lapjait olvasták, elhitték ígéreteit, és a hitük megerősödött, bátorságuk megújult. „Így van ez Isten Igéjének minden ígéretével. Bennük Ő személy szerint mindnyájunkhoz szól, olyan közvetlenül, mintha ténylegesen hallanánk szavát. Krisztus megígéri nekünk kegyelmét és hatalmát. Ezek azok a falevelek, amelyek »népek gyógyítására szolgálnak« (Jel 22:2, RÚF). Elfogadva, belénk ivódva, jellemünk erősségévé, az élet mozgatórugójává, fenntartójává lesznek. Semmi másnak nincs ilyen gyógyító ereje. Ezen kívül semmi sem képes azt a biztonságot és hitet adni, amely az egész ember éltető erejévé válik” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnymán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 75. o.).

A Szentírás örömet hint a bánatunkra, reményt ad a csüggedésben, fényt hoz a sötétbe. Utat mutat, ha össze vagyunk zavarodva, bizonyossággal tölt el a bizonytalanságban, erőt a gyengeségben és bölcsességet a tudatlanságban. Ha az Igén elmélkedünk és hit által bízunk ígéreteiben, Isten életadó hatalma erővel tölt el fizikailag, értelmileg, érzelmileg és szellemileg. A reformerek gondolatait áthatotta a Szentírás. Az Igével éltek és sokan közülük az Ige miatt haltak meg. Nem közömbös, önelégült, nemtörődöm keresztények voltak, sekélyes hitérettel. Tisztában voltak vele, hogy Isten Igéjének ereje nélkül nem állhatnak ellen a velük szemben felsorakozó gonoszság erőinek.

Wiclif Jánost fűtötte a szenvedély, hogy angolra fordítsa a Bibliát, amit aztán az átlagember is olvashat és megérthet. Mivel azonban ez tilos volt, a hitéért vizsgálat alá vonták, eretneknek nyilvánították és halálra ítélték. A perben így szólalt fel: „Mít gondoltok – mondta végül –, kivel harcoltok? A sir szélén álló öregemberrel? Nem! Az igazsággal – azzal az igazsággal, amely erősebb nálatok, és le fog győzni titeket»” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 82. o.). Wiclif halála előtti szavai beteljesedtek, Isten igazságának fénye eloszlatta a középkor sötétségét.

Nehéz időkben hogyan találtál vigaszt a Szentírásban?

ISTEN IGÉJÉNEK TOVÁBBADÁSA

Olvassuk el 2Kor 2:14 és 4:1-6 szakaszait! Mit árulnak el ezek a versek Pál bizalmáról akkor is, amikor Isten Igéjének hirdetése során nehézségekbe ütközött?

Az evangélium hirdetése közben Pál apostol előtt hatalmas akadályok meredeztek, de biztos volt benne, hogy Isten Igéje végül diadalmaskodni fog, „Mert mi semmit sem cselekedhetünk az igazság ellen, hanem csak az igazságért” (2Kor 13:8).

Hasonló megpróbáltatásokat szenvedtek a reformátorok is, hit által azonban hűségesen kitartottak Isten Igéje mellett. William Tyndale a bátorság példája a látszólag lehangoló túlerővel szemben. Leghőbb vágya volt, hogy pontos, olvasható bibliafordítást adjon Angliának. Elhatározta, hogy az eredeti nyelvekből lefordítja a Bibliát, kijavítja Wiclif száznegyven évvel korábbi fordításának hibáit. Végül őt is letartóztatták és perbe fogták. A németországi Wormsban kinyomtatott fordításának sok példányát elkobozták és nyilvánosan elégették. A perére 1536-ban, Belgiumban került sor. Eretnekség vádjával máglyahalálra ítélték. Hóhérai megfojtották, miközben a máglyára kötözték, majd a testét elégették. A beszámolók szerint utolsó szavait nagy hévvel, hangosan mondta: „Uram, nyisd meg Anglia királyának szemét!” Isten csodálatos módon válaszolt Tyndale imájára. A halálát követő négy éven belül a Biblia négy angol fordítását adták ki. 1611-ben kinyomtatták a King James Bibliát, főként Tyndale munkája nyomán. Ötvennégy teológus dolgozott rajta, akik nagyrészt az ő korábbi angol fordításait vették alapul. Egy becslés szerint az 1611-es King James Biblia Ótestamentumának 76%-a, az Újtestamentumának pedig 83%-a Tyndale fordítása. 2011-ben volt a King James Biblia megjelenésének 400. évfordulója, akkorra már több mint egymilliárd példányt nyomtattak belőle, így világszerte több tízmillió ember életére hatott. Egyáltalán nem volt hiábavaló William Tyndale áldozata! Bármilyen nehéznek is tűntek a körülmények, Tyndale és munkatársai hitték, hogy Isten mindenképpen véghezviszi akaratát. Tyndale életének jelentősége nagy az örökkévalóság fényében.

Hogyan vonatkoznak Tyndale-re is Dán 12:3 és Jel 14:13 versei? Most gondoljunk a saját életünkre! Mi hogyan hatunk az emberekre? Hogyan bátorítanak arra ezek az igék, hogy igyekezzünk az örökkévalóság felé vezetni az embereket, megragadva az alkalmakat?

A LÉLEK VILÁGOSSÁGÁVAL

Luther Márton élete fordulóponthoz érkezett, amikor az egyetemi könyvtárban kutatva egy nap talált egy latin Bibliát, amiről azelőtt nem is tudta, hogy egyáltalán létezik. Fejezetről fejezetre hatalmas örömmel olvasta. Lenyűgözte Isten Igéjének világossága és ereje. Mélyen belemerülve olvasta lapjait, a Szentlélek pedig megvilágosította elméjét. Érezte a Lélek vezetését, miközben a hagyomány által elhomályosított igazságok szinte életre keltek előtte. A Bibliával szerzett első tapasztalata után ezt írta: „Ó, bárcsak nekem is adna Isten egy ilyen könyvet!”

Milyen elveket találunk az alábbi versekben a Biblia magyarázatát illetően?

Jn 14:25-26 _____

Jn 16:13-15 _____

2Pt 1:20-21 _____

Ezekből a versekből óriási erővel árad a bizonyosság, hogy a Biblia íróit ihlető Szentlélek bennünket is vezet a Szentírás olvasásakor. Ő az igazság isteni magyarázója. Sajnálatos, hogy ma sok keresztény kisebbiteni próbálja a Biblia természetfeletti voltát, inkább az emberi oldalt kiemelve. Mivel Sátán már nem tudja elzárni előlünk az Írást, a második legeredményesebb eszközehez folyamodik: igyekszik elérni, hogy az emberek ne tekintsék természetfelettinak, csupán kiváló irodalmi alkotást lássanak benne, vagy ami még rosszabb: az elnyomás eszközének tartásák, amivel kontrol alatt lehet tartani a tömegeket.

A reformátorok világosan látták, hogy a Szentírás csalatkozhatatlan magyarázója a Szentlélek, nem pedig a papok, a prelátusok és a pápák. Feljegyezték Knox János és Mária, skót királynő figyelemre méltó párbeszédét: „Mária így szólt: »Ön így magyarázza az Írásokat, Róma tanítói pedig másképpen. Kinek higgyek tehát, és ki legyen a bíró?« »Istennek higgyen, aki világosan beszél Igéje által – válaszolt a reformátor. – Azt a tanítást, ami nem az Igére épül, se az egyiktől, se a másiktól ne fogadja el! Isten Szava világos önmagában is, s ha valamelyik része sötétnek tűnik, a Szentlélek, aki soha nem szól önmagával ellentétesen, ugyanazt a dolgot világosan megmagyarázza egy másik igével úgy, hogy semmi kétség nem fér hozzá. Csak azok kételkednek, akik csökönyösen megmaradnak tudatlanságukban«” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 222. o.).

EGYEDÜL KRISZTUS ÁLTAL, CSAKIS KEGYELEM BŐL

Olvassuk el Róm 3:23-24, 5:8-10, 6:23 és Ef 2:8-9 verseit! Mit tanítanak ezek az igék a megváltási tervről?

Isten ajándékkul adja az üdvösséget. Szentlelke vezet, hogy hittel fogadjuk el, amit Krisztus ingyen felajánl golgotai kereszthalála által. Jézus, Isten tökéletes Fia engesztelésül áldozta fel az életét értünk. Az isteni igazság tökéletes engedelmességet követel. Krisztus tökéletes élete áll a mi nem tökéletes életünk helyére. A Biblia világosan leírja, hogy mivel megszeg-tük Isten törvényét, az örök halál kárhozata alá esünk. Bűneink, bűnös vá-lasztásaink miatt nem érünk fel az Isten által megkívánt ideálhoz. Ha csak magunkra lennénk hagyatva, képtelenek volnánk eleget tenni a szent Isten helyes, igazságos követelményeinek, ezért halált érdemlünk. Pál apostol viszont jó hírrel erősít: „*a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pe-dig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban*” (Róm 6:23). Ez ajándék, nem érdem szerint kapjuk. Ha a cselekedeteink képeznék alapját, megdolgoz-hatnánk érte, viszont az világlik ki az evangéliumból, hogy nem szerezh-tünk megváltást a cselekedeteinkkel. Luther Márton és más reformátorok felfedezték, hogy Krisztus, egyedül Krisztus az üdvösség forrása. Luther az üdvözítő kegyelemről kezdett prédikálni, és ez vonzotta a tömegeket, az emberek hallani akarták szívből fakadó, életet megváltoztató üzeneteit. Szavai hús vízként felüditették sivár életüket. A középkori egyház tradíciói béklyóba verték az embereket, megkötözték őket több évszázados rituálék-kal, amelyek nem táplálták a lelki életet. Luther biblikus üzenetei a szívü-ket érintették, sokak élete megváltozott. Luthert teljesen lenyűgözte Isten jósága, miközben az Újszövetséget olvasta. Csodálta, hogy az egész embe-riséget meg akarja menteni. Akkoriban az egyházi vezetők azt tanították, hogy a megváltás részint az ember, részint Isten munkája. Luther felfedez-te, hogy Krisztus kereszthalála mindenre, az egész emberiség számára ele-gendő. „Krisztussal úgy bántak, ahogy mi megérdemelnénk, hogy mi olyan bánásmódban részesüljünk, amelyet Ő kapott. Elítélték Őt a mi bűnein-kért, amelyekben semmi része sem volt, hogy mi felmentést kapjunk az Ő igazságáért, amelyben nekünk semmi részünk nincs. Elszenvedte a mi halálunkat, hogy mi elnyerhessük az Ő életét” (Ellen G. White: *Jézus éle-te*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 16-17. o.). Megkapó, remekül megfogal-mazott összefoglaló az evangéliumról, hogy megigazulhatunk az Krisztus igazsága által, „amelyben nekünk semmi részünk nincs”! Nagyszerű ígélet!

ENGEDELMESSÉG: A HIT GYÜMÖLCSE

Milyen tanítást találunk Róm 3:27-31, 6:15-18 és 8:1-2 verseiben az egyedül Krisztus igazsága által nyerhető megváltásról?

Luther korában új szelek kezdtek fújni a keresztyény egyházban. Emberek tízezreit tanították meg arra, hogy ne csak önmagukra, a saját bűneikre, hanem Jézusra tekintsenek. Kétségtelen, hogy amikor magukra néztek, arra, amilyenek voltak, csak elkésérítő dolgokat láttak. Vajon a mai hívők nem tapasztalnak hasonlót? Ezért kell Jézusra figyelnünk!

Isten kegyelme átformál. Londonban Wesley János elment a morva hívők összejövetelére. Ámulattal hallgatta, amint felolvasták Luthernek a Római levélhez írt bevezetőjét. Életében először akkor kezdte megérteni az evangéliumot. Valami megmozdult benne, különösen vonzotta Krisztushoz, aki az életét adta érte. „Éreztem, hogy az üdvösség tekintetében valóban Krisztusban, egyedül Krisztusban bízam. Bizonyosság töltött el, hogy elvette a bűneimet, az én bűneimet is, megmentett a bűn és a halál törvényétől” (John Whitehead: *The Life of the Rev. John Wesley*. M. A. London, 1793, Stephen Couchman, 331. o.).

A keresztyényi élettel kapcsolatban melyik alapvető igazságra mutatnak rá Ef 4:18-24, Kol 1:10, 1Pt 2:2 és 2Pt 3:18 versei?

A reformátorok szisztematikusan tanulmányozták az Igét, hogy még több igazságot felfedezzenek. Nem elégedtek meg azzal, amit már ismertek, sem a csekély vagy semmiféle fejlődést nem biztosító merev vallási tapasztalattal, hanem arra vágytak, hogy jobban megismerjék Krisztust. A középkorban sok bibliakövető keresztyény végtelen nagy árat fizetett hűségéért. Megkínózták, bebörtönözték, elüldözték vagy kivégezték őket. Javaikat, földjeiket elvették, otthonukat felégették, családjukat üldözték. Elűzték őket hazájukból, és ők azt a várost keresték, „melynek építője és alkotója az Isten” (Zsid 11:10). Áldást mondtak hóhéraikra, amikor kínózták őket, a sötét, nyirkos cellákban sínylődve pedig számot tartottak Isten ígéreteire, hogy fényesebb jövőt hoz. Börtönbe vetették őket, mégis szabadok voltak – szabadok Krisztusban, Igéjének igazságaiban, közeli visszatérésének reményességében.

Önmagunkra nézve milyen reménységünk lehet az üdvösség tekintetében?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: „Isten hűséges szolgálói nem egymaguk dolgoztak. Miközben a levegőbeli fejedelemségek, hatalmasságok és gonosz lelkek összefogtak ellenük, az Úr nem hagyta el népét. Ha szemük megnyílt volna, éppúgy látták volna, hogy mennyei lények segítik őket, miként a régi próféta. Amikor Elizeus szolgálja az őket körülvevő és a menekülés minden lehetőségét elvágó ellenséges seregre mutatott, a próféta így imádkozott: »Óh, Uram! nyisd meg kérlek az ő szemeit, hadd lásson« (2Kir 6:17). Íme, a hegy tele volt tüzes szekerekkel és lovakkal! A menny serege ott állomásozott, hogy megvédje Isten emberét. Így vigyáztak Isten angyalai a reformáció ügyét szolgáló munkásokra is...

Amikor hatalmas ellenség fogott össze, hogy a reformált hitet megdöntse, és úgy tűnt, hogy ezek fognak kardot rántani ellene, Luther ezt írta: »Sátán kimutatja dühét. Istentelen főpapok ármánykodnak és háború fenyeget bennünket. Buzdítsátok a népet, hogy küzdjön vitézül Isten trónja előtt imában és hitben, hogy ellenségeink Isten Lelke által legyőzve nyugodni kényszerüljenek! Legfőbb szükségletünk és legfőbb dolgunk az imádkozás! Tudja meg a nép, hogy ki van téve a kard élének és Sátán haragjának! Ezért imádkozzon!« (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 185. o.)!

Az evangélium alapja a hit általi megigazulás hatalmas igazsága, amit Luther újból felfedezett. Ez a fundamentuma az üdvösség reménységének. Az „Erős vár a mi Istenünk” kezdetű énekében megszólaltatja az evangélium lényegét: „A harcra erőnk mit sem ér, Mi csakhamar elesnénk; De küzd értünk a hős vezér, Kit Isten rendelt mellénk. Kérdezed: ki az? Úr Jézusom az, Ki Isten Fia, Az ég és föld Ura, Ő a mi diadalmunk” (*Hitünk énekei*. Gyülekezeti énekeskönyv. Budapest, 2002, Hetednap Adventista Egyház, 285. ének).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mit mondhatunk a kegyelem és a törvény, illetve a hit és a jó cselekedetek egyensúlyáról?
- 2) Miért könnyű belecsúszni a törvényeskedő mentalitásba? Hogyan határoznánk meg a törvényeskedés fogalmát? Miért ártalmas a keresztény hitre nézve?
- 3) Veszélyes lehet, ha valaki nem érti jól a „kegyelem általi megváltás” gondolatát? Hová vezethet egy ilyen félreértés?
- 4) Mire utal az „olcsó kegyelem” kifejezés? Lehet „olcsó” a kegyelem?

BALÁSSY LÁSZLÓ: ISTEN

Egyszer tudnék csak Róla énekelni,
úgy, mint szeretnék! De csak dadogás
marad a szavam, sűrke és esetlen
és gyermekes. Csak ennyi. Semmi más.

Egyszer tudnám elmondani, mit érzek,
mikor lelkemhez ér a Végtelen,
s csak állok, s tudom: minden oly kevés,
olyan szegényes, oly igénytelen.

Tudom, hogy néz és tudom, hogy szeret,
tudom, hogy vár és a lelkembe lát,
és minden szónál kedvesebb előtte,
ha megtalálja bennem önmagát.